

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Czajkowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marcin Łochowski

SSN Marek Siwek

w sprawie ze skargi M. S.

na przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego w sprawie III KK 259/18,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw
Publicznych w dniu 10 lipca 2019 r.,

postanawia:

- 1) **skargę oddalić,**
- 2) **zwolnić skarżącego od wydatków postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Dnia 5 sierpnia 2018 r. do Sądu Najwyższego wpłynęła skarga M. S. na przewlekłość postępowania Sądu Najwyższego Izby Karnej w W.. Skarga dotyczyła postępowania toczącego się w III Wydziale Izby Karnej pod sygn. akt III KK 259/18. Skarżący zażądał stwierdzenia przewlekłości postępowania, przyznania sumy pieniężnej w wysokości 20.000 zł oraz „przyspieszenia rozpoznania [...] sprawy karnej”. Ponadto wniósł o zwolnienie z opłaty od wniesienia skargi w całości oraz od wydatków postępowania skargowego. Ponieważ skarga dotyczyła przewlekłości postępowania przed Sądem Najwyższym, w myśl art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym

prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75, dalej: ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r.) w zw. z art. 26 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz.U. z 2019 r., poz. 825), podlegała ona właściwości rzeczowej Sądu Najwyższego – Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Skarg Publicznych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga, jako niezasadna, podlega oddaleniu, zgodnie z treścią art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. W postępowaniu toczącym się pod sygn. akt III K 259/18 nie nastąpiła przewlekłość.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Stosownie do treści art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r., dla stwierdzenia, czy w sprawie doszło do przewlekłości postępowania, należy w szczególności ocenić terminowość i prawidłowość czynności podjętych przez sąd w celu wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie albo czynności podjętych przez prokuratora prowadzącego lub nadzorującego postępowanie przygotowawcze w celu zakończenia postępowania przygotowawczego lub czynności podjętych przez sąd lub komornika sądowego w celu przeprowadzenia i zakończenia sprawy egzekucyjnej albo innej sprawy dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Dokonując tej oceny, uwzględnia się łączny dotychczasowy czas postępowania od jego wszczęcia do chwili rozpoznania skargi, niezależnie od tego, na jakim etapie skarga została wniesiona, a także charakter sprawy, stopień faktycznej i prawnej jej zawichości, znaczenie dla strony, która wniosła skargę, rozstrzygniętych w niej zagadnień oraz zachowanie się stron, a w szczególności strony, która zarzuciła przewlekłość postępowania.

Choć ustawa z dnia 17 czerwca 2004 r. w swojej treści wprost nie określa, jaki okres oczekiwania na rozpoznanie sprawy należy uznać za nieuzasadnioną zwłokę, przypomnieć w tym miejscu należy utrwaloną już linię orzecniczą Sądu Najwyższego, zgodnie z którą o przewlekłości postępowania można zasadniczo mówić w przypadku bezczynności sądu drugiej instancji polegającej na niewyznaczeniu rozprawy apelacyjnej, które trwa co najmniej 12 miesięcy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 12 maja 2005 r., III SPP 96/05, OSNP 2005 nr 23, poz. 384; z dnia 16 marca 2006 r., III SPP 10/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 120; z dnia 21 marca 2006 r., III SPP 13/06, OSNP 2007 nr 7-8, poz. 121; z dnia 18 maja 2016 r., III SPP 53/16, LEX nr 2056884, z dnia 14 lipca 2016 r., III SPP 55/16, z 7 marca 2017 r., III SPP 6/17; z 21 lutego 2018 r., III SPP 3/18). W realiach analizowanego przypadku, tj. postępowania toczącego się przed Sądem Najwyższym, nie można mówić o „rozprawie apelacyjnej”, niemniej ww. kryterium należy odpowiednio odnieść do oceny przewlekłości postępowania kasacyjnego toczącego się przed Sądem Najwyższym.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, postępowanie przed Sądem Najwyższym nie toczy się od 22 marca 2018 r., gdyż akta sprawy Sądu Okręgowego w L., sygn. IV K [...], z kasacją od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...], sygn. akt II AKa [...], Sąd Najwyższy otrzymał 10 maja 2018 r. Konsekwentnie, postępowanie przed Sądem Najwyższym oceniane być może, pod kątem jego przewlekłości, od daty wpływu kasacji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 2013 r., WSP 3/13, Legalis nr 684220). Dnia 2 maja 2018 r. Prokurator Rejonowy w C. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej, a 29 października 2018 r. zostało wydane zarządzenie o wyznaczeniu terminu posiedzenia w przedmiocie rozważenia kwestii oceny oczywistej bezzasadności kasacji na 26 listopada 2018 r. Choć zarządzeniem z 20 listopada 2018 r. doszło do zmiany ww. zarządzenia w ten sposób, że nowy termin posiedzenia został wyznaczony na 11 grudnia 2018 r., a następnie 10 grudnia 2018 r. wydano zarządzenie o zdjęciu sprawy z wokandy, to 10 stycznia 2019 r. wyznaczono nowy termin posiedzenia na 24 stycznia 2019 r. Na posiedzeniu tym wydano zarządzenie o skierowaniu kasacji do rozpoznania na rozprawie. Dnia 7 maja 2019 r. zarządzeniem wyznaczono termin rozprawy kasacyjnej na 11 lipca 2019 r.

Tym samym, przed upływem 12 miesięcy od wpływu sprawy do Sądu Najwyższego wyznaczono termin posiedzenia (które się odbyło) oraz rozprawy (która ma odbyć się jutro), nie sposób więc uznać, że doszło do przewlekłości postępowania.

Bezprzedmiotowe wobec braku stwierdzenia przewlekłości oraz wyznaczenia terminu rozprawy kasacyjnej na 11 lipca 2019 r. staje się żądanie „przyspieszenia rozpoznania [...] sprawy karnej”, tj. wydania sądowni zalecenia podjęcia w wyznaczonym terminie odpowiednich czynności (por. art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r.). Funkcją skargi na przewlekłość jest przede wszystkim wymuszenie nadania sprawie odpowiedniego, sprawnego biegu procesowego (zob. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego o mocy zasady prawnej z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04, OSNP 2005 nr 5, poz. 71), podczas gdy w niniejszej sprawie taki bieg został zapewniony.

W oparciu natomiast o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. Sąd zwolnił skarżącego z obowiązku poniesienia wydatków związanych z niniejszym postępowaniem z tych samych powodów, dla których postanowieniem z dnia 26 czerwca 2019 r. zwolnił go od opłaty od skargi w kwocie 200 zł w całości – skarżący należycie wykazał, że byłoby to zbyt uciążliwe ze względu na jego stan majątkowy.

aw